

MARC VILA

Carícies impossibles

La nova pel·lícula de Ventura Pons, 'Carícies', s'acaba de rodar aquesta setmana, com els altres dies, sempre de nit i en escenaris urbans. De nou un dramaturg català, en aquest cas Sergi Belbel, és l'autor del text en què es basa el film.

La nit urbana de Barcelona és l'escenari del nou film de Ventura Pons, un drama ple d'encontres i desencontres, que reprodueixen l'amarga incomunicació d'uns personatges molt quotidians.

És la 1 de la matinada, i en una cantonada de l'Eixample barceloní es retroben dos germans que fa molts anys que no es veuen, representats per Montserrat Salvador i Agustín González. El temps que

ha passat fa impossible cap retorn a la comunicació, tot i els intents de Salvador. L'escena s'acaba quan González, un indigent que furga dins un contenidor d'escombraries, descobreix tres sardines sense amo que el sedueixen molt més que desempolsar els records. La tensió de tot l'equip del rodatge de *Carícies* es relaxa quan una veu sorgida d'un *walkie-talkie* crida: talleu! És Ventura Pons, que malhauradament no pot estar al

costat de la càmera i dirigeix des d'un llit instal·lat en una caixa d'estalvis que hi ha prop de l'escena rodada. L'estat del director català és fruit del que ell en diu "la síndrome Mari Pili", ja que quan va rodar aquest altre film, dues cantonades més avall d'on ha filmat aquesta escena de *Carícies*, també va patir un pinçament a l'esquena que el va fer estar estirat uns dies. Com llavors, Pons continua al capdavant del rodatge, ara

Dalt, a l'esquerra, una de les situacions que es planteja a 'Carícies' és el retrobament de dos germans, després de molts anys d'estar separats. Els dos personatges són interpretats per Montserrat Salvador i Agustín González.

MARC VILA

Moment del rodatge d'una escena del nou film de Ventura Pons, on apareixen Montserrat Salvador i Agustín González. *Carícies* es començarà a muntar a finals de desembre i s'estrenarà a principis de l'any que ve.

Suportant com pot el pinçament, Ventura Pons dirigeix estirat les darreres preses del seu nou film 'Carícies'. El llit ha estat instal·lat en una caixa d'estalvis que hi ha prop de l'escena rodada.

sustenat pels calmants i la il·lusió d'estar fent un film dur, sense rastres de comèdia. El director català assegura: "és la pel·lícula més brutal que hauré fet fins ara".

Incomunicació urbana. La versió cinematogràfica de *Carícies* segueix amb prou fidelitat el seu original, que en Sergi Belbel va escriure per a teatre l'any 1991. Es tracta de diverses situacions on els personatges cerquen un contacte, una comunicació satisfactòria, una carícia, que no arriba fins al final. Pons ha plantejat el film de manera que les diferents històries no són correlatives, van avançant i retrocedint en el temps. "La càmera entra com boja a la ciutat—recorreguts esperitats a tres imatges per segon—, buscant els personatges", s'atura per captar els intents de relació, però com que només veu incomunicació, salta a la recerca d'un nou encontre. Les trobades que es descriuen a *Carícies* són molt diverses: mare-filla, nenvell, amants, pare-filla, parella, germans,... i escenifiquen un desconeixement mutu, tot i la proximitat de la relació.

A més de Montserrat Salvador i Agustín González—que actua per primer cop en català—, el repertori es completa amb Laura Conejero, David Selvas, Julieta Serrano, Naïm Thomas, Sergi López, Mercè Pons, Jordi Dauder, Roger

Coma i Rosa Maria Sardà. Després de diverses setmanes de rodatge tots els actors ja s'han acostumat a les altes hores de la nit a què els cita Ventura Pons per rodar. I és que tota la pel·lícula es

El fim tracta de diverses situacions, urbanes i nocturnes, en què els personatges busquen una carícia.

desenvolupa de nit, "perquè—explica Pons— és en aquestes hores quan es crea una història especial, màgica, i a més, en la nit no hi ha personatges avorrits, són tots al llit, dormint".

El plató Barcelona. A més de passar de nit, *Carícies* s'escenifica en un entorn marcadament urbà. Alguns barris de Barcelona, com el Raval, el Paral·lel, el Poble Nou o Sarrià, han acollit aquests encontres amargs. Però no per això es tracta d'una pel·lícula barcelonina. "És una història del món occiden-

tal, on la ciutat és molt protagonista", explica el director català, i afegeix "amb uns personatges molt densos que pots trobar a qualsevol altra urbs gran, on els ciutadans viuen molt pressionats". En aquest espai, segons Ventura Pons, el temps corre de manera diferent a com ho fa en els àmbits rurals, cosa que "no significa que cap dels dos llocs sigui millor que l'altre".

Un moment daurat. Tot i el pinçament que l'obliga a dirigir des d'un llit, Ventura Pons passa per un dels moments més dolços de la seva carrera cinematogràfica. De fet, la seva prostració no pot durar gaire, ja que quan no dirigeix ha de complir amb una agenda molt plena, que el fa anar d'una banda a l'altra del món presentant les seves darreres pel·lícules. Per exemple, aquesta mateixa setmana porta la cinta *Actrius* al Festival de Montréal, des d'on anirà a altres certàmens cinematogràfics com el de Xangai, Londres, Puerto Rico, Nova York, l'Havana i Osaka. I a més, al setembre presenta al Festival de Sant Sebastià un mig-metratge documental sobre la cantautora Maria del Mar Bonet. Pons, però, no solament està satisfet de la seva presència a les diverses mostres de cinema, el fet que un altre film seu, *El perquè de tot plegat* (1994), hagi aguantat mig any a la cartellera dels cinemes comercials de París és un altre èxit molt important.

Aquesta acceptació també l'ha tingut a Catalunya, sobretot pels seus darrers films, on crítica i públic han coincidit en l'aplaudiment. Amb les produccions més recents s'ha pogut treure de sobre l'etiqueta de director de comèdies frívoles. En aquest sentit, Pons no renega del seu passat i assegura que la seva producció cinematogràfica segueix una línia de coherència, tot i reconèixer una escassa excepció, "un film que no hagués hagut de fer". *Carícies* és ara el seu nou repte, que no començarà a muntar fins a finals de desembre, és a dir, que l'estrena es farà a principis de 1998.

Oriol Cortacans